

<p>ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. 17-31). Απολυτίκιον. Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σου Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παιῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. (γ').</p> <p>Καθίσματα. Τοῦ Τριωδίου. Κατοικτείας τῆς Μάρθας, καὶ Μαρίας τὰ δάκρυα, ἐκκλίσαι τὸν λίθον, ἐκ τοῦ τάφου προσέταξας, Χριστέ ὁ Θεός· ἀνέστησας φωνήσας τὸν νεκρόν, τὴν τοῦ Κόσμου ζωοδότα, δι' αὐτοῦ πιστούμενος Ἀνάστασιν. Δόξα τῇ δυναστείᾳ σου Σωτήρ, δόξα τῇ ἐξουσίᾳ σου, δόξα τῷ διὰ λόγου πάντα συστησαμένῳ. Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ). Τὰ Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Κάθισμα. Ἡ πηγὴ τῆς σοφίας, καὶ τῆς προγνώσεως, τοὺς περὶ Μάρθαν ἠρώτας, ἐν Βηθανίᾳ παρών. Ποῦ τεθήκατε, βοῶν, φίλον τὸν Λάζαρον, ὃν δακρύσας συμπαθῶς, τετραήμερον νεκρόν,</p>		<p>ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Απολυτίκιο. Πιστοποιώντας (βεβαιώνοντας) τὴν Ἀνάσταση ὅλων πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος σου, ἀνέστησες τὸν Λάζαρο ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Χριστέ Θεέ μας· Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς, ὅπως τὰ παιδιά, κρατώντας τὰ σύμβολα τῆς νίκης φωνάζουμε σ' ἐσένα τὸ Νικητῇ τοῦ θανάτου· Δόξα ἀπὸ τοὺς οὐρανίους Ἀγγέλους. Ἄς εἶναι δοξασμένος Αὐτός πού ἔρχεται στό ὄνομα (ἐκ μέρους) τοῦ Κυρίου. (γ').</p> <p>Κάθισμα. Τοῦ Τριωδίου Δείχνοντας οἶκτο στὰ δάκρυα τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας διέταξες νά ἀποκλίσουν τὸν λίθο ἀπὸ τὸν τάφο, Χριστέ Θεέ μας· Ἀφοῦ φώναξες, ἀνέστησες τὸν νεκρό· Πιστοποιώντας μέ αὐτόν τὴν Ἀνάσταση τοῦ κόσμου, ἐσύ πού δίνεις τὴ ζωὴ. Δόξα στὴ δύναμή σου, Σωτήρα· Δόξα στὴν ἐξουσία σου· Δόξα σ' ἐσένα πού ἔφερες τὰ πάντα στὴν ὑπαρξη μέ τὸ λόγο σου. Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο). Τὰ Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32). Κάθισμα. Ἐσύ ἡ πηγὴ τῆς σοφίας καὶ τῆς προγνώσεως, ὅταν ἦσουν στὴ Βηθανία, ρωτοῦσες τοὺς εὐρισκομένους γύρω ἀπὸ τὴ Μάρθα λέγοντας· Ποῦ βάλατε τὸν φίλο μου τὸν Λάζαρο; Τὸν ὅποιο, ἀφοῦ δάκρυσες μέ συμπάθεια, τὸν</p>
--	--	--

ἀνέστησας τῇ φωνῇ σου, Φιλάνθρωπε καὶ Οἰκτίριμον, ὡς ζωοδότης καὶ Κύριος.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Κανόνες.

Ὡιδὴ Α'.

«Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ διαγαγόντι τὸν λαόν αὐτοῦ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται». (Δίς).

Λάζαρον τεθνεῶτα, νεύματι τῷ θείῳ ἐξανέστησας, πλαστουργὸς ὡς ὑπάρχων, καὶ ζωῆς ταμιοῦχος Φιλάνθρωπε.

Λόγω τὸν τεταρταῖον, Λάζαρον ἀνέστησας Ἀθάνατε, σκοτεινόμορφον Ἰαίδου, διαλύσας ἰσχυρὸν βασίλειον.

Πᾶσι τῆς ὑπερθέου, γνώρισμα Θεότητος, ὑπέδειξας, ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρας, τετραήμερον Λάζαρον Δέσποτα.

Σήμερον Βηθανία, προανακηρύττει τὴν Ἀνάστασιν, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Εἰρμός ἄλλος.

Ὁ πρὶν ἐκ μὴ ὄντων παραγαγὼν, τὴν σύμπασαν Κτίσιν, καὶ γινώσκων τῶν καρδιῶν, ταμεῖα προλέγεις ὡς Δεσπότης, τοῖς Μαθηταῖς

ἀνέστησες μέ τῇ φωνῇ σου, ἄν καὶ ἦταν νεκρὸς τετραήμερος, Φιλάνθρωπε καὶ εὐσπλαχνε, ὡς ζωοδότης καὶ Κύριος.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Κανόνες.

Ὡιδὴ Α'.

Ἄς ψάλουμε στὸν Κύριο, πού διαπέρασε τὸν λαὸ του μέσα ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ὕμνο ἐπινίκιο, γιατί ἔχει δοξασθεῖ. (Δίς).

Τὸν Λάζαρο πού πέθανε, τὸν ἀνέστησες μέ τὸ θεϊκό σου νεῦμα, ἐπειδὴ εἶσαι πλαστουργὸς καὶ κάτοχος τῆς ζωῆς, Φιλάνθρωπε.

Μέ τὸν λόγο σου ἐνέστησες τὸν τετραήμερο Λάζαρο, Ἀθάνατε, διαλύοντας μέ τὴ δύναμή σου τὸ σκοτεινόμορφο βασίλειο τοῦ ἄδη.

Σέ ὅλους ὑπέδειξες τὸ γνώρισμα τῆς Θεότητος, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἀναστήνοντας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τὸν τετραήμερο Λάζαρο, Κύριε.

Σήμερα ἡ Βηθανία προανακηρύττει τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότη, πανηγυρίζοντας γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἐσὺ πού παρήγαγες ἀπὸ τὸ μηδέν ὅλη τὴν κτίση, καὶ γνωρίζεις τὰ μυστικά τῶν καρδιῶν, προλέγεις ὡς Κύριος στοὺς Μαθητὲς σου τὸν θάνατο τοῦ Λαζάρου.

τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν.

Τὸν ἄνθρωπον φύσει οὐσιωθεὶς, Χριστὲ ἐκ Παρθένου, τοῦ Λαζάρου σὺ τὴν ταφὴν, μαθεῖν ἐπηρώτας ὡς ἄνθρωπος, οὐκ ἀγνοῶν ὡς Θεὸς ὅπου ἔκειτο.

Πιστούμενος, Λόγε, τὴν σεαυτοῦ, Ἀνάστασιν ὄντως, ὡς, ἐξ ὕπνου τὸν προσφιλεῖ, ἀνέστησας ἤδη ὀδωδότα, τὸν τεταρταῖον νεκρὸν ἐκ τοῦ μνήματος.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μήτηρ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Ἰδιὴ Γ'.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου». (Δίς).

Δύο προβαλλόμενος, τὰς ἐνεργείας σου ἔδειξας, τῶν οὐσιῶν, Σῶτερ τὴν διπλόην· Θεὸς γὰρ εἶ καὶ ἄνθρωπος.

Ἄβυσσος ὦν γνώσεως, σὺ ἐρωτᾷς ποῦ τέθειται, ὁ τεθνεὼς, μέλλων ἀναστήσειν, Ζωοδότα τὸν κείμενον.

Τόπους ἀμειβόμενος, ὡς γεγονῶς βροτὸς πέφηνας, περιγραπτός, ὁ πληρῶν τὰ πάντα, ὡς Θεὸς ἀπερίγραπτος.

Λάζαρον ἐξήγειρας, τῷ θεϊκῷ, Χριστὲ, ῥήματι, καμὲ πολλοῖς, πταισμοῖσι θανέντα, ἐξανάστησον

Ἐπειδὴ πῆρες τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν Παρθένο οὐσιαστικά, Χριστέ, ρωτοῦσες νὰ μάθεις σάν ἄνθρωπος, ποῦ εἶναι ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου, χωρὶς νὰ ἀγνοεῖς ὡς Θεός, ποῦ βρισκόταν.

Πιστοποιώντας, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴ δική σου Ἀνάσταση πραγματικά, ἀνέστησες σάν ἀπὸ ὕπνο τὸν φίλο σου, τὸν τετραήμερο νεκρὸ ἀπὸ τό μνήμα, ὁ ὁποῖος ἤδη μύριζε.

Θεοτοκίο.

Τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων σέ ἐγκωμιάζουν ἀδιάκοπα, ἀνύμφευτη Μητέρα· Γιατί κράτησες τὸν Κτίστη τους ὡς βρέφος στὶς ἀγκάλες σου

Ἰδιὴ Γ'.

Ἐσύ εἶσαι τό στήριγμα αὐτῶν ποῦ τρέχουν κοντά σου, Κύριε, ἐσύ εἶσαι τό φῶς τῶν σκοτισμένων καὶ σέ ὕμνεῖ τό πνεῦμα μου. (Δίς).

Προβάλλοντας τίς δύο ἐνεργείες σου, Σωτήρα, ἔδειξες τὴ διπλὴ οὐσία σου· Γιατί εἶσαι Θεός καὶ ἄνθρωπος.

Ἐνῶ Ἐσύ εἶσαι ἢ ἄβυσσος (ὁ ὠκεανός) τῆς γνώσεως, ἐρωτᾷς ποῦ εἶναι θαμμένος ὁ νεκρός, προκειμένου νὰ ἀναστήσεις τὸν θαμμένο.

Περιφερόμενος σέ διαφόρους τόπους φάνηκες ὅτι ἔγινες θνητός (ἄνθρωπος) ποῦ εἶσαι περιορισμένος, Ἐσύ ποῦ γεμίζεις τὰ πάντα, ὡς Θεός ἀπεριόριστος.

Ἀνέστησες τὸν Λάζαρο, Χριστέ, μέ τὸν θεϊκό σου λόγο· Κι ἐμένα ποῦ πέθανα ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν πται-

δέομαι.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἐπιστάς σὺ τῷ τάφῳ, θαυματουργὲ Κύριε, ἐν τῇ Βηθανίᾳ, Λαζάρου, τοῦτον ἐδάκρυσας, νόμῳ τῆς φύσεως, πιστοποιῶν σου τὴν σάρκα, Ἰησοῦ ὁ Θεός μου, ἣν περ προσείληφας.

Τῆς Μαρίας τὸ πένθος, σὺ παρευθὺς ἔπαυσας, Σῶτερ, καὶ τῆς Μάρθας, δεικνύων τὸ αὐτεξούσιον· σὺ γὰρ ἀνάστασις, καὶ σὺ ζωὴ ὥσπερ ἔφησ· ἀληθείᾳ πέλεις γὰρ, καὶ πάντων Κύριος.

Εἰληγμένον κειρίαις, τὸν προσφιλῆ Κύριε, Ἄιδου ἐκ νεκάδων, καὶ ζόφου τοῦτον ἀφήρπασας, σὺ ἐν τῷ λόγῳ σου, τῷ πανσθενεῖ τοῦ θανάτου, διαρρήξας κλειθρὰ τε, καὶ τὰ βασίλεια.

Θεοτοκίον.

Ἐνοικήσας Παρθένῳ, σωματικῶς Κύριε, ὠφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναί σε, ἦν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνε φιλάνθρωπε.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Συμπαρέστησαν Χριστῷ, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, καὶ δακρύνουσαι πικρῶς, καὶ ὀλολύζουσαι αὐτῷ, ἔφησαν, Κύριε, τέθνηκε Λάζαρος· αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, οὐκ ἀγνοῶν τὴν ταφήν, ἠρώτα πρὸς αὐτάς. Ποῦ τεθήκατε; καὶ προσελθὼν τῷ τάφῳ προσεφώνει, τὸν

σμάτων, ἀνάστησέ με σέ παρακαλῶ.

Εἰρμός ἄλλος.

Στῆ Βηθανία, ἀφοῦ ἦλθες, θαυματουργέ Κύριε, στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου, δάκρυσες γι' αὐτόν κατὰ τὸν φυσικὸ νόμο πιστοποιώντας τὴν ἀνθρώπινη φύση σου τὴν ὁποία προσέλαβες.

Τὸ πένθος τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μάρθας ἐσὺ ἀμέσως τό κατέπαυσες δείχνοντας τὴν ἐξουσία σου· Διότι, ὅπως εἶπες ἀληθινά, Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ ζωὴ καὶ ὁ Κύριος τῶν πάντων.

Ἐνῷ ἦταν τυλιγμένος στὰ σάβανα ὁ φίλος σου, Κύριε, Ἐσὺ μέ τὸν λόγο σου τὸν παντοδύναμο τὸν ἄρπαξες ἀπὸ τὸν σωρὸ τῶν νεκρῶν καὶ τό σκοτάδι τοῦ ἄδη συν- τρίβοντας τίς κλειδαριές καὶ τὰ βασίλεια τοῦ θανάτου.

Θεοτοκίο.

Αφοῦ κατοίκησες σωματικὰ μέσα σέ Παρθένο, Κύριε, ἐμφανίσθηκες στοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἔπρεπε νά φανεῖς· Αὐτὴν καὶ ἀνέδειξες ὡς ἀληθινή Θεοτόκο, καὶ βοήθεια τῶν πιστῶν, μόνε φιλάνθρωπε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Συμπααραβρέθησαν μέ τὸν Χριστό οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου, καὶ δακρύνοντας πικρά καὶ θρηνολογώντας ἔλεγαν σ' Αὐτόν· Κύριε, πέθανε ὁ Λάζαρος· Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὡς Θεός χωρὶς νά ἀγνοεῖ τὸν τάφο τίς ρωτοῦσε· Ποῦ τὸν θάψατε; Καὶ ἀφοῦ ἦλθε στὸν τάφο καλοῦσε τὸν τετραήμερο Λάζαρο· Κι ἐκεῖνος ἀναστήθηκε καὶ προσκυνοῦσε

τετραήμερον Λάζαρον· ὁ δὲ ἀνέστη, καὶ προσεκύνει, τὸν αὐτὸν ἀναστήσαντα.

Προγινώσκων τὰ πάντα ὡς ποιητής, ἐν Βηθανία προεῖπας τοῖς Μαθηταῖς, ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος, κεκοίμηται σήμερον, καὶ εἰδὼς ἠρώτας, φησί, ποῦ τεθήκατε; καὶ τῷ Πατρὶ προσηύξω, δακρῦσας ὡς ἄνθρωπος· ὅθεν καὶ φωνήσας, ὃν ἐφίλεις ἐξ Ἰαίδου, ἀνέστησας Κύριε, τετραήμερον Λάζαρον. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρόσδεξαι Χριστέ ὁ Θεός, τῶν τολμώντων προσφέρειν τὴν αἴνεσιν, καὶ καταξίωσον πάντας τῆς δόξης σου.

Ωιδὴ Δ'.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα». (Δίς).

Οὐ συμμάχου δεόμενος, ἀλλ' οἰκονομίαν τελῶν ἀπόρητον, προσευχόμενος ἀνέστησας, νεκρὸν τετραήμερον Παντοδύναμε.

Ὁ Πατρὶ συναΐδιος, Λόγος καὶ Θεός τὸ πρὶν καθορώμενος, νῦν ὡς ἄνθρωπος προσεύχεται, προσευχὰς ὁ πάντων προσδεχόμενος.

Ἡ φωνὴ σου κατέλυσε, Σῶτερ, τοῦ θανάτου πᾶσαν τὴν δύναμιν, τὰ θεμέλια τοῦ Ἰαίδου δέ, θεϊκῆ δυνάμει διεκλόνησε.

Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, ὡς μετὰ τὸν τόκον παρθένον μείναςαν, καὶ κηύσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης Κόσμον λυτρωσάμενον.

Αὐτὸν πού τὸν ἀνέστησε.

Ἐπειδὴ γνωρίζεις τὰ πάντα ὡς Ποιητής προεῖπες στοὺς Μαθητές· Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος στὴ Βηθανία σήμερα πέθανε· Καὶ μολονότι γνώριζες, λέγει ἡ Γραφή, ρωτοῦσες· Ποῦ τὸν βάλατε; Καὶ ἀφοῦ δάκρυσες σάν ἄνθρωπος, προσευχήθηκες στὸν Πατέρα σου· Γί' αὐτὸ καὶ ἀφοῦ φώναξες, ἀνέστησες, Κύριε, ἀπὸ τὸν ἄδη, τὸ Λάζαρο πού ἀγαποῦσες, νεκρὸ τεσσάρων ἡμερῶν. Γί' αὐτὸ σοῦ φωνάζουμε· Δέξου, Χριστέ Θεέ μας, τὸν ὕμνο ἡμῶν οἱ ὅποιοι τολμοῦμε νά σοῦ τὸν προσφέρουμε, καὶ κάνε μας ὅλους ἀξιόους γιὰ τὴ δόξα σου.

Ωιδὴ Δ'.

Ἄκουσα καλά, Κύριε, τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας σου (τῆς φιλανθρωπίας σου), γνώρισα καλά τὰ ἔργα σου καὶ δόξασα τὴ Θεότητά σου. (Δίς).

Χωρὶς νά ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ σύμμαχο (βοηθό), ἀλλὰ ἐκτελώντας φιλανθρωπία ἀνείπωτη, μέ τὴν προσευχὴ σου ἀνέστησες νεκρὸ τετραήμερο, Παντοδύναμε.

Αὐτὸς πού προηγουμένως φαινόταν ὁ αἰώνιος μαζί μέ τὸν Πατέρα Λόγος καὶ Θεός, τώρα προσεύχεται σάν ἄνθρωπος, Αὐτὸς πού δέχεται τίς προσευχές ὄλων.

Ἡ φωνὴ σου κατέλυσε, Σωτήρα, ὅλη τὴ δύναμη τοῦ θανάτου, καὶ συγκλόνησε τὰ θεμέλια τοῦ ἄδη μέ τὴ θεϊκή σου δύναμη.

Θεοτοκίον.

Ἄς ὑμνήσουμε τὴν Παρθένο, ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴ γέννηση ἔμεινε Παρθένος, καὶ ἐγέννησε τὸν Χριστὸ τὸν Θεό, ὁ ὅποιος λύτρωσε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν πλάνη.

<p>Εἰρμός ἕτερος.</p> <p>Σὺ ὡς ποιμήν, ἤρπασας Σῶτερ τὸν ἄνθρωπον, τὸν φθαρέντα, ἤδη τετραήμερον, δημιουργέ, λύκου ἐκ δεινοῦ, ὄντως καὶ παμφάγου, ὡς δυνατός τε καὶ Κύριος, ἐν τούτῳ, προδεικνύων, τὴν παγκόσμιον δόξαν, τῆς σῆς νῦν τριημέρου Ἐγέρσεως.</p> <p>Σὲ τὴν ζωὴν, βλέπουσιν αἱ περὶ Μάρθαν Χριστέ, ἀνεβόων· Εἰ ἦς ᾧδε Κύριε, ὁ φωτισμός, πάντων καὶ ζωὴ, ὅλως οὐ τεθνήκει, νεκρὸς οὐκ ὤφθη ὁ Λάζαρος, ζωὴ δὲ τῶν θανέντων, σὺ, φιλόανθρωπε πέλων, εἰς χαρὰν μετατρέπεις τὸ πένθος αὐτῶν.</p> <p>Σὲ τὴν πηγὴν, φρίττουσιν Κύριε ἄβυσσοι, σοὶ δουλεύει, ἡ ὑγρὰ ἢ σύμπασα, σὲ πυλωροί, τρέμουσιν Χριστέ, Αἶδου δὲ τὰ κλειῖθρα, τῷ κράτει σου διαλύονται, Λαζάρου ἀναστάντος, ἐκ νεκρῶν τῆ φωνῆ σου, παντοδύναμε Σῶτερ φιλόανθρωπε.</p> <p>Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.</p> <p>Ἰδιή Ε'.</p> <p>«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκοτὸς τὸν δαίλιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου</p>		<p>Εἰρμός ἄλλος.</p> <p>Ἐσὺ σὰν βοσκὸς ἄρπαξες, Σωτήρα, ἀπὸ τὸν φοβερό πραγματικά καὶ παμφάγο λύκο (τὸν ἄδη) τὸν ἄνθρωπο πού ἦταν τετραήμερος νεκρὸς, σὰν δυνατός καὶ Κύριος, δείχνοντας προκαταβολικά μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τῆ δόξα τῆς δικῆς σου τριημέρου Ἀναστάσεως.</p> <p>Βλέποντας ἐσένα τῆ ζωῆ, οἱ γυναῖκες οἱ γύρω ἀπὸ τῆ Μάρθα, Χριστέ, ἔλεγαν· Ἐάν ἦσουν ἐδῶ, Κύριε, ἐσὺ ὁ φωτισμός ὅλων καὶ ἡ ζωὴ, δέν θά πέθαινε καθόλου, δέν θά ἐμφανιζόταν νεκρὸς ὁ Λάζαρος· Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχεις ζωὴ τῶν νεκρῶν, Ἐσὺ, φιλόανθρωπε, μετατρέπεις σέ χαρὰ τὸ πένθος τους.</p> <p>Ἐσένα τὴν πηγὴν, Κύριε, φρίττουν οἱ ὠκεανοί· Ἐσένα ὑπηρετεῖ ὅλη ἡ θάλασσα· Ἐσένα τρέμουν οἱ θυρωροί τοῦ ἄδη, Χριστέ, καὶ οἱ κλειδαριές του με τῆ δύναμὴ σου διαλύονται, ἀφότου ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς ὁ Λάζαρος, παντοδύναμε Σωτήρα φιλόανθρωπε.</p> <p>Ἐσὺ εἶσαι τὸ καύχημα τῶν πιστῶν, ἀνύμφευτη, Ἐσὺ προστάτης, Ἐσὺ καὶ καταφύγιον τῶν Χριστιανῶν τεῖχος καὶ λιμάνι· Διότι φέρνεις στὸν Υἱόν σου παναμόλυνη τίς προσευχές, καὶ σώζεις ἀπὸ τοὺς κινδύνους, αὐτοὺς πού μὲ πίστη καὶ πόθο σέ ἀναγνωρίζουν ἀγνή Θεοτόκο.</p> <p>Ἰδιή Ε'.</p> <p>Γιατί μὲ ἀπώθησες μακριὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου ἐσὺ τὸ ἄδυτο (τὸ ἀβασίλευτο) φῶς, καὶ μὲ σκέπασε τὸ ξένο σκοτάδι τὸν ἄθλιο; Ἀλλὰ ἐπίστρεψέ με καὶ κατεύθυνε τίς πορεῖες μου πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου σέ</p>
---	--	---

κατεύθυνον δέομαι».

Ἐπιστὰς τῷ Λαζάρου μνήματι, φιλάνθρωπε, τοῦτον ἐκάλεσας, καὶ ζωὴν παρέσχες, ὡς Ζωὴ χρηματίζων ἀθάνατος, τῶν βροτῶν ἀπάντων, οἷα Θεός, τὴν ἐσομένην, προθεσπίζων προδήλως Ἀνάστασιν.

Δεδεμένος τοὺς πόδας, Λάζαρος ἐβάδιζε, θαῦμα ἐν θαύμασι! καὶ γὰρ μείζων ὤφθη, τοῦ κωλύοντος ὁ ἐνισχύων Χριστός, οὗ τῷ λόγῳ πάντα, δουλοπρεπῶς ὑπηρετοῦσιν, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότη δουλεύοντα.

Ὁ νεκρὸν ὀδωδότα, Λάζαρον ἐγείρας Χριστέ τετραήμερον, ἐξανάστησόν με, νεκρωθέντα νῦν ἀμαρτήμασι, καὶ τεθέντα λάκκῳ, καὶ σκοτεινῇ σκιᾷ θανάτου· ἀλλὰ ῥῦσαι, καὶ σῶσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰρμός. ἕτερος.

Τῷ Πατρὶ νέμων δόξαν, ὡσπερ οὐκ ἀντίθεος, ἦσθα εὐχόμενος, τὸν περιεστῶτα, σὺ πιστούμενος ὄχλον Μακρόθυμε, τὴν εὐχαριστίαν, τῷ σῷ Πατρὶ προσαναφέρων, τῇ κελεύσει ἐγείρων τὸν Λάζαρον.

Ὡ φωνῆς θεοφθόγγου, θείας τε δυνάμεως, Σῶτερ τοῦ κράτους σου! δι' ἧς Αἴδου πύλας, τοῦ παμφάγου θανάτου συνέτριψας, ἀλλ' ἐξάρπασόν με, ὡσπερ τὸν πρὶν ἐκ τῶν παθῶν μου, τετραήμερον φίλον σου Λάζαρον.

Ἰκεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καὶ Μαρίας τε, ἡμᾶς ἀξίωσον, θεατὰς γενέσθαι, τοῦ Σταυροῦ καὶ

παρακαλῶ.

Ἀφοῦ στάθηκες ἐπάνω στό μνήμα τοῦ Λαζάρου, Φιλάνθρωπε, τὸν κάλεσες καὶ τοῦ ἔδωσες ζωὴ, ἐπειδὴ εἶσαι ἢ Ζωὴ ἢ ἀθάνατη ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ὡς Θεός, προαναγγέλλοντας ὀλοφάνερα τὴν Ἀνάστασή σου πού θά συμβεῖ.

Μέ δεμένα τὰ πόδια βάδιζε ὁ Λάζαρος· Θαῦμα ἀνάμεσα σέ θαύματα! Γιατί φάνηκε ἀνώτερος ὁ Χριστός πού τόν ἐνίσχυε, ἀπὸ τὸν θάνατο πού τόν ἐμπόδιζε· Τοῦ ὁποίου τὸν λόγο τὰ πάντα ὑπηρετοῦν δουλικά, ὑπακούοντάς τον ὡς Θεό καὶ Κύριο.

Ἐσὺ ὁ ὁποῖος ἀνέστησες τὸν νεκρό, τὸν Λάζαρο πού μύριζε, Χριστέ, μετὰ τέσσερες ἡμέρες, ἀνάστησε ἐμένα πού νεκρώθηκα τώρα ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματα καὶ τοποθετήθηκα στὸν λάκκο καὶ στή σκοτεινὴ σκιά τοῦ θανάτου· Ἀλλὰ λύτρωσέ με καὶ σῶσε με ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἀπονέμοντας δόξα στὸν Πατέρα προσευχόσουν, ὡς ὄχι ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ, βεβαιώνοντας τό πλῆθος πού ἦταν γύρω σου, Μεγαλόψυχε, προσφέροντας τὴν εὐχαριστία στὸν Πατέρα σου, ἀναστήνοντας μέ τὴν προσταγή σου τὸν Λάζαρο.

Ὡ στή θεϊκὴ φωνὴ καὶ στή θεϊκὴ δύναμη τῆς ἐξουσίας σου, Σωτήρα! μέ τὴν ὁποία συνέτριψας τίς πύλες τοῦ ἄδη, τοῦ παμφάγου θανάτου· Ἀλλὰ ἄρπαξέ με καὶ βγάλε με ἔξω ἀπὸ τὰ πάθη μου, ὅπως ἄρπαξες πρὶν τὸν τετραήμερο φίλο σου τὸν Λάζαρο.

Μέ τίς ἰκεσίες τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας ἀξίωσέ μας νά δοῦμε τὸν Σταυρό καὶ τό Πάθος

τοῦ Πάθους σου Κύριε, καὶ τῆς λαμπροφόρου, τῶν ἡμερῶν καὶ βασιλίδος, Αναστάσεως τῆς σῆς φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Τετραῶδια.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Τὸν Ἰωνᾶν, ἐν τῷ κήτει Κύριε, μονώτατον κατώκισας, ἐμὲ δὲ τὸν πεπεδημένον, ἐν ἄρκυσι τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἐκ φθορᾶς ἐκεῖνον διάσωσον.

Ἀγάπη σε, εἰς Βηθανίαν Κύριε, ἀπήγαγε πρὸς Λάζαρον, καὶ τοῦτον ἤδη ὀδωδότα, ἀνέστησας ὡς Θεός, καὶ ἐκ δεσμῶν, τοῦ Ἰαίδου διέσωσας.

Ἡ Μάρθα μὲν, ἀπεγνώκει Λάζαρον, ὡς ἤδη τετραήμερον· Χριστὸς δὲ τὸν διαφθαρέντα, ἀνέστησεν ὡς Θεός, καὶ εἰς ζωὴν μετήγαγε ῥήματι.

Εἰρμός ἄλλος.

Θεὸς ὢν ἀληθινός, Λαζάρου ἔγνωσ τὴν κοίμησιν, καὶ ταύτην τοῖς Μαθηταῖς, τοῖς σοῖς προηγόρευσας, πιστούμενος Δέσποτα, τῆς Θεότητός σου, τὴν ἀόριστον ἐνέργειαν.

Τῇ σαρκὶ περιγραπτός, ὑπάρχων ὁ ἀπερίγραπτος, εἰς Βηθανίαν ἐλθὼν, ὡς ἄνθρωπος

σου, Κύριε, καὶ τῆ λαμπροφόρο καὶ Βασίλισσα τῶν ἡμερῶν, τῆς δικῆς σου Αναστάσεως, Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἐχοντας μητρικὸ θάρρος πρὸς τὸν Υἱόν σου, Πάναγνη, μὴν παραβλέψεις, σέ παρακαλοῦμε, τὴν φροντίδα γιὰ μᾶς πού εἴμαστε ἀπὸ τό ἴδιο γένος μ' ἐσένα, γιατί ἐσένα καὶ μόνη οἱ χριστιανοὶ σέ προβάλλουμε πρὸς τὸν Κύριο ὡς συγχώρηση σπλαχνική.

Τετραῶδια.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Τὸν Ἰωνᾶ τὸν ἔκανες νά κατοικήσει μέσα στό Κῆτος ὀλομόναχος, Κύριε· κι ἐμένα τὸν δεμένο στά δίχτυα τοῦ ἐχθροῦ, ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τῆ φθορά, ὅπως ἐκεῖνον.

Ἡ ἀγάπη σέ ὀδήγησε στή Βηθανία, Κύριε, πρὸς τὸν Λάζαρο· Καὶ τὸν ἀνέστησες ὡς Θεός, ἐνῶ ἤδη μύριζε, καὶ τὸν διέσωσες ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἄδη.

Ἡ Μάρθα βέβαια ἐγνώριζε καλά, ὅτι ὁ Λάζαρος ἦταν ἐπὶ τέσσερες ἡμέρες νεκρός. Ὁ Χριστὸς ὅμως ὡς Θεός ἀνέστησε, αὐτόν πού ἔπεσε στή φθορά, καὶ μὲ τό λόγο του τὸν ἐπανεφερε στή ζωή.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἐπειδὴ εἶσαι Θεός ἀληθινός, γνώρισες τὸν θάνατο τοῦ Λαζάρου, καὶ τὸν ἀνεκοίνωσες ἐκ τῶν προτέρων στοὺς Μαθητές σου βεβαιώνοντας, Κύριε, τὴν ἀπεριόριστη ἐνέργεια (δύναμη) τῆς Θεότητάς σου.

Ἐπειδὴ κατὰ σάρκα ἦσουν περιορισμένος, ἐσύ ὁ ἀπεριόριστος Θεός, ἀφοῦ ἦλθες στή Βηθανία ὡς

Δέσποτα, δακρῦεις τὸν Λάζαρον· ὡς Θεὸς δὲ θέλων, ἀνιστᾶς τὸν τετραήμερον.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ἡ πάντων χαρά, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς ἡ ζωὴ, τοῦ Κόσμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῆ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θεῖαν ἄφεσιν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ Κτίστης τῶν ὄλων, προηγόρευσε λέγων· Ἀδελφοὶ καὶ γνωστοί, ἡμῶν ὁ φίλος κεκοίμηται, τούτοις προλέγων καὶ ἐκδιδάσκων, ὅτι πάντα γινώσκεις ὡς Κτίστης πάντων· ἄγωμεν οὖν πορευθῶμεν, καὶ ἴδωμεν ξένην ταφὴν, καὶ θρῆνον τὸν τῆς Μαρίας, καὶ τὸν τάφον Λαζάρου ὀψώμεθα· ἐκεῖ γὰρ μέλλω θαυματουργεῖν, ἐκτελῶν τοῦ Σταυροῦ τὰ προοίμια, καὶ πᾶσι παρέχων θεῖαν ἄφεσιν.

Συναξάριον).

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ πρὸ τῶν Βαΐων, ἐορτάζομεν τὴν Ἐγερσιν τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου, φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου τοῦ τετραήμερου.

Στίχοι. Θρηνεῖς Ἰησοῦ, τοῦτο θνητῆς οὐσίας.

ἄνθρωπος, δακρῦεις γιὰ τὸν Λάζαρο· Ὡς Θεὸς ὁμῶς θέλοντας ἀναστήνεις τὸν τετραήμερο νεκρό.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ἡ χαρὰ τῶν πάντων, ὁ Χριστὸς, ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς, ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου, ἡ ἀνάστασις, φανερώθηκε στοὺς γήινους ἐξ αἰτίας τῆς δικῆς του ἀγαθότητος· Καὶ ἔγινε ὁ τύπος τῆς ἀναστάσεως παρέχοντας σὲ ὅλους θεῖα συγχώρεση.

Οἶκος.

Στοὺς Μαθητὲς σου Ἐσύ ὁ Κτίστης προανήγγειλες λέγοντας· Ἀδελφοὶ καὶ γνωστοί, ὁ φίλος μας ἔχει πεθάνει· προλέγοντας σ' αὐτούς καὶ διδάσκοντάς τους ὅτι γνωρίζεις τὰ πάντα ὡς Κτίστης τῶν πάντων· Ἄς πᾶμε λοιπόν, ἄς βαδίσουμε, γιὰ νὰ δοῦμε παράξενη ταφὴν, καὶ νὰ δοῦμε καὶ τὸν θρῆνο τῆς Μαρίας καὶ τὸν τάφο τοῦ Λαζάρου· Διότι ἐκεῖ πρόκειται νὰ θαυματολογήσω ἐκτελώνοντας τὰ προοίμια (τὰ προκαταρκτικά) τοῦ Σταυροῦ, παρέχοντας σὲ ὅλους θεϊκὴ συγχώρεση.

Συναξάριο.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα, Σάββατο πρὸ τῶν Βαΐων, ἐορτάζουμε τὴν Ἀνάστασι τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου, ποὺ ἔμεινε στό τάφο τέσσερις ἡμέρες.

Στίχοι. Θρηνεῖς, Ἰησοῦ· Εἶναι αὐτὸ σημεῖο τῆς θνητῆς σου ἀνθρώπινης φύσεως.

<p>Ζωοῖς φίλον σου, τοῦτο θείας Ἰσχύος.</p> <p>Ταῖς τοῦ σοῦ φίλου Λαζάρου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν. Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγὼν ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.</p> <p>Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερεώσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.</p> <p>Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς, κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ προφήτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.</p> <p>Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον. Ἄλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.</p> <p>Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε, δέομαι· Πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.</p> <p>Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν</p>		<p>Δίνεις ζωὴν στὸν φίλο σου· Αὐτὸ εἶναι σημεῖο τῆς Θεϊκῆς σου δυνάμεως.</p> <p>Μέ τίς πρεσβείες τοῦ φίλου σου Λαζάρου, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν Καταβασίεις. Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Ἀφοῦ πέρασε τὴν ὑγρὴ θάλασσα σάν ξηρά, καὶ διέφυγε τὴ σκληρότητα τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς· Ἄς ψάλλουμε στὸν Λυτρωτῇ καὶ Θεό μας.</p> <p>Κύριε, Ἐσύ πού δημιούργησες τὴν ὀροφὴ τῆς οὐρανίας ἀψίδας καὶ οἰκοδόμησες τὴν Ἐκκλησία, Ἐσύ στερεώσέ με στὴ δική σου ἀγάπη, Ἐσύ πού εἶσαι τὸ ἀποκορύφωμα τῶν ἐπιθυμητῶν πραγμάτων, τὸ στήριγμα τῶν πιστῶν, μόνε φιλάνθρωπε.</p> <p>Ἐσύ εἶσαι ἡ ἰσχύς μου, Κύριε, ἐσύ εἶσαι καὶ ἡ δύναμή μου, ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μου, ἐσύ εἶσαι τὸ ἀγαλλιάμά μου, ἐσύ ὁ ὁποῖος δέν ἐγκατέλειψες τίς πατρικὲς ἀγκάλες, καὶ ἐπισκέφθηκες τὴ δική μας φτώχεια (ἀθλιότητα)· Γι' αὐτὸ μαζί μέ τόν Προφήτη Ἀββακούμ κραυγάζω σ' ἐσένα· Δόξα στὴ δύναμή σου, φιλάνθρωπε.</p> <p>Γιατί μέ ἀπώθησες μακριά ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου ἐσύ τὸ ἄδυτο (τὸ ἀβασίλευτο) φῶς, καὶ μέ σκέπασε τὸ ξένο σκοτάδι τὸν ἄθλιο; Ἀλλά ἐπίστρεψέ με καὶ κατεύθυνε τίς πορεῖες μου πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, σέ παρακαλῶ.</p> <p>Συγχώρησέ με, Σωτήρα μου, γιατί εἶναι πολλές οἱ ἀνομίες μου· Καὶ βγάλε με, σέ παρακαλῶ ἀπὸ τὸν βυθὸ τῶν κακῶν μου· Γιατί σ' ἐσένα ὑψωσα τὴ φωνή μου· γι' αὐτὸ ἐπάκουσέ μου, Θεέ τῆς σωτηρίας μου</p> <p>Οἱ νέοι πού ἀπὸ τὴν Ἰουδαία κατέληξαν κάποτε ὡς</p>
---	--	---

Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογηὸς εἶ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὕμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἰδιῇ Ζ'.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας».

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος Οἰκτίρμον, ἐξανέστησας ὡς Θεὸς τὸν ἐν τάφῳ, καὶ τοῦ Ἰδου λυθείς, ὁ Λάζαρος ἐβόα· Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξῆλθε κειρίαις δεδεμένος, χάους Ἰδου τε καὶ ζόφου ἀποδράσας, τοῦ Δεσπότη τῷ λόγῳ, ὁ Λάζαρος κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἐπὶ φίλῳ δακρύσας, τὸ τῆς Μάρθας Οἰκτίρμον, δάκρυον ἔπαυσας, καὶ πάθει ἐκουσίῳ, ἀφείλες ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου πᾶν δάκρυον· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς

αἰχμάλωτοι στή Βαβυλώνα, καταπάτησαν τὴ φλόγα τῆς καμίνου (τοῦ καμινίου) μέ τὴν πίστη τῆς Ἁγίας Τριάδος ψάλλοντας· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Ἵμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Τὸ Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, τὸν ὁποῖο ὕμνοῦν οἱ στρατιᾶς τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μοναδικὴ Θεοτόκο σὲ ὁμολογοῦμε, Παρθένε ἀγνή, ἐμεῖς πού σωθήκαμε διὰ μέσου σου, μεγαλύνοντάς σε μαζί μέ τά πλήθη τῶν Ἀσωμάτων.

Ἰδιῇ Ζ'.

Οἱ τρεῖς νέοι Ἑβραῖοι καταπάτησαν τὴ φλόγα μέ θάρρος, καὶ μετέβαλαν τὴ φωτιά σὲ δροσιά φωνάζοντας· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε Θεέ, στοὺς αἰῶνες.

Ἀφοῦ δάκρυσες σάν ἄνθρωπος, Εὐσπλαχνε, ἀνέστησες ὡς Θεὸς αὐτόν πού ἦταν στόν τάφο, καὶ ἀφοῦ ἐλευθερώθηκε ἀπό τόν ἄδη ὁ Λάζαρος, φώναζε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε Θεέ, στοὺς αἰῶνες.

Βγήκε δεμένος μέ τά σάβανα (τίς νεκρικές λουρίδες), ἀφοῦ ἀπέδρασε ἀπό τό χάος καὶ τό βαθύ σκοτάδι τοῦ ἄδη μέ τό λόγο τοῦ Κυρίου ὁ Λάζαρος κραυγάζοντας· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε Θεέ, στοὺς αἰῶνες.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἀφοῦ δάκρυσες γιά τὸν φίλο, κατέπαυσες τό δάκρυ τῆς Μάρθας· Καί μέ τό θεληματικό σου Πάθος ἀφήρεσες ἀπό τό πρόσωπο τοῦ λαοῦ σου κάθε δάκρυ. Θεέ τῶν πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

<p>εἶ. Τῆς ζωῆς ὁ ταμίας, τὸν νεκρὸν ὡς ὑπνοῦντα, Σῶτερ ἐκάλεσας, καὶ λόγῳ τῆν τοῦ Ἄιδου, γαστέρα διαρρήξας, ἐξανέστησας ψάλλοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ. Τὸν νεκρὸν ὀδωδότα, δεδεμένον κειρίαις, Δέσποτα, ἡγείρας, καὶ με πεπεδημένον, σειραῖς ἀμαρτημάτων, διανάστησον ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.</p> <p>Ωιδὴ ☉ ' . «Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπέιρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεηρᾷ, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνου, καὶ ἔδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Ὡς ποιμὴν τὸν ἄρνα κατιχνεύσας, καὶ ἐκ λύκου δεινοῦ ὀλετήρος, ἀρπάσας ὁ ἐπικρατῆς, φθαρέντα ἐκαινούργεις, βοῶντά σοι· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Ὡς βροτὸς τὸν τάφον ἐπεζήτει, τὸν νεκρὸν ὡς Πλάστης ἀναστήσας, προστάγματι δεσποτικῶ, ὃν Ἄιδης κατεπλάγη, βοῶντά σοι· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος. Ἐπιζητεῖς μὲν ὡσπερ θνητός, ὡς Θεὸς δέ,</p>		<p>Ἐσὺ ὁ ταμίας τῆς ζωῆς κάλεσες τὸν νεκρό, σάν νά κοιμῶταν, Σωτήρα, καὶ ἀφοῦ διέρρηξες τὴν κοιλιὰ τοῦ ἄδη μέ τὸν λόγο σου, τὸν ἀνέστησες ἐνῶ ἔψαλλε· Θεέ τῶν πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.</p> <p>Τὸν νεκρό πού μύριζε καὶ ἦταν δεμένος μέ σάβανα, Κύριε, τὸν ἀνέστησες· Κι ἐμένα πού εἶμαι δεμένος ἀπό τό πλήθος τῶν ἀμαρτιῶν μου, ἀνάστησέ με, γιά νά σοῦ ψάλλω· Ὡ Θεέ τῶν πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογί- ας.</p> <p>Ωιδὴ ☉ ' . Ἐνῶ τά μουσικά ὄργανα ἐναρμονίζονταν, καὶ λαοί ἀπειροὶ προσκυνοῦσαν τό ἄγαλμα στή Δεηρᾷ, οἱ τρεῖς νέοι μὴ ὑπακούοντας ἀνυμνοῦσαν τὸν Κύριο καὶ τὸν δοξολογοῦσαν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Αφοῦ σάν βοσκός ἔψαξες καὶ βρῆκες τό ἄρνι, (τὸν ἀνθρωπο) καὶ ἀφοῦ τὸν ἀρπάξες ἀπό τὸν λύκο τὸν φο- βερὸ καταστροφέα (τὸν ἐξολοθρευτή), Ἐσὺ ὁ νικητής, ἐπειδὴ εἶχε φθαρεῖ, τὸν ἔκανες καινούριο, καθὼς φώνα- ζε σ' ἐσένα· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ὡς θνητός ἄνθρωπος ζητοῦσες τὸν τάφο, ἀναστήνοντας τὸν νεκρό Ἐσὺ ὁ Πλάστης, μέ τό κυριαρ- χικό σου πρόσταγμα· Ἀπό τὸν ὅποιο ὁ ἄδης ἔμεινε κα- τάπληκτος, γιατί φώναζε σ' ἐσένα· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος. Αναζητεῖς βέβαια ὡς ἄνθρωπος, ὡς Θεός ὅμως</p>
--	--	---

ἀνιστᾶς λόγῳ τὸν τεταρταῖον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὶ εὐγνωμόνως ὡς ὀφειλὴν τοῦ συγγόνου ἢ
Μαρία, Δέσποτα, προσφέρει, μύρον ἀνυμνοῦσα,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπικαλεῖς μὲν ὡσπερ βροτός, τὸν Πατέρα, ὡς
Θεὸς δὲ Λάζαρον ἐγείρεις· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν,
Χριστέ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ἀντ' αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. Ωιδή.

Ωιδή Θ'.

«Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ
Θεοτόκον, τὴν τὸ θεῖον πῦρ ἐν γαστρὶ, ἀφλέκτως
συλλαβοῦσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Οἱ λαοὶ ἰδόντες βαδίζοντα, νεκρὸν
τεταρταῖον, ἐκπλαγέντες τῷ θαύματι, ἀνεβόων
τῷ Λυτρωτῇ· Θεὸν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Προπιστῶν τὴν ἔνδοξον Ἐγερσιν, τὴν σὴν, ᾧ
Σωτῆρ μου, νεκρὸν τετραήμερον, ἐκ τοῦ Ἄιδου
ἐλευθεροῖς, τὸν Λάζαρον· Θεὸν σε ἐν ὕμνοις
μεγαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

Τιμῶν σου τὸν Πατέρα, καὶ ἀποδεικνύων, ὡς
οὐκ ἀντίθεος ἦσθα, προσεύχη Χριστέ,
αὐτεξουσίως ἐγείρας τὸν τετραήμερον.

Ἐκ τάφου τεταρταῖον, Λάζαρον ἐγείρας, τῆς
τριήμερου Χριστέ μου Ἐγέρσεως,
παναληθέστατον πᾶσι, δεικνύεις μάρτυρα.

ἀναστήνεις μέ τόν λόγο τόν τετραήμερο· Γί' αὐτό σε
ὑμνοῦμε σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σ' ἐσένα μέ εὐγνωμοσύνη ὡς χρέος ἢ Μαρία, Κύριε,
προσφέρει μύρο ἀνυμνώντας σε σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐπικαλεῖσαι βέβαια ὡς ἄνθρωπος τόν Πατέρα,
ἀλλά ὡς Θεός ἀναστήνεις τόν Λάζαρο, γί' αὐτό σε
ὑμνοῦμε, Χριστέ, στοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ἀντ' αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. Ωιδή.

Ωιδή Θ'.

Ἄς τιμήσουμε, λαοί, μέ δόξα τὴν ἀγνή Θεοτόκο, ἢ
ὅποια συνέλαβε στήν κοιλιά της τὴ θεϊκή φωτιά, χωρίς
νά καεῖ, μεγαλύνοντάς την μέ ἀκατάπαυστους ὕμνους.

Τά πλήθη βλέποντας τόν τετραήμερο νεκρό νά βα-
δίζει, ἐκπληκτα ἀπό τό θαῦμα κραύγαζαν στόν Λυτρω-
τή· ὡς Θεό μέ ὕμνους σε μεγαλύνουμε.

Πιστοποιώντας ἐκ τῶν προτέρων τὴ δική σου
ἐνδοξη Ἀνάσταση, Σωτήρα μου, ἐλευθερώνεις ἀπό τόν
ἄδη τόν Λάζαρο πού ἦταν νεκρός τέσσερεις ἡμέρες· Ὡς
Θεό Σέ μεγαλύνουμε μέ ὕμνους.

Εἰρμός ἄλλος.

Τιμώντας τόν Πατέρα σου καὶ ἀποδεικνύοντας ὅτι
δέν ἦσουν ἀντίθετός του, προσεύχεσαι, Χριστέ, σ' Αὐτόν
ἐνῶ ἀνέστησες μέ τὴ δική σου ἐξουσία τόν τετρήμερο.

Αφοῦ ἀνέστησες, Χριστέ ἀπό τόν τάφο τόν τετρα-
μερο Λάζαρο, τόν ἀναδεικνύεις σε ὅλους παναληθέστα-
το μάρτυρα τῆς τριήμερης Ἀναστάσεώς σου.

<p>Βαδίζεις και δακρύεις, φθέγγη τε, Σωτήρ μου, τὴν ἀνθρωπίνην δεικνύς σου ἐνέργειαν, τὴν θεϊκὴν δὲ μηνύων, ἐγείρεις Λάζαρον.</p> <p>Ἐνήργησας ἀφράστως, Δέσποτα Σωτήρ μου, καθ' ἑκατέρων τῶν δύο σου φύσεων, αὐτεξουσίῳ θελήσει, τὴν σωτηρίαν μου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40). Ἐξαποστειλάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ἅγιος, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. (γ'.). Λόγῳ σου Λόγε τοῦ Θεοῦ, Λάζαρος νῦν ἐξάλλεται, πρὸς βίον παλινδρομήσας, καὶ μετὰ κλάδων οἱ λαοί, σὲ Κραταῖε γεραίρουσιν, ὅτι εἰς τέλος ὀλέσεις, τὸν Ἄϊδην θανάτῳ σου. (Δίς). Διὰ Λαζάρου σε Χριστός, ἤδη σκυλεύει θάνατε, καὶ ποῦ σου Ἄϊδη τὸ νίκος; τῆς Βηθανίας ὁ κλαυθμός, νῦν ἐπὶ σὲ μεθίσταται, πάντες κλάδους τῆς νίκης, αὐτῷ ἐπισείομεν.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. Ἀνάστασις καὶ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχων Χριστέ, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου ἐπέστης, πιστούμενος ἡμῖν τὰς δύο οὐσίας σου, μακρόθυμε, ὅτι Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἐξ ἀγνῆς Παρθένου παραγένοντας· ὡς μὲν γὰρ βροτός,</p>		<p>Βαδίζεις καὶ δακρύζεις καὶ ὀμιλεῖς, Σωτήρα μου, δείχνοντας τὴν ἀνθρώπινή σου ἐνέργεια, ἀλλὰ ἀναστήνεις τὸ Λάζαρο κηρύττοντας τὴ θεϊκὴ σου ἐνέργεια.</p> <p>Ἐνεργεῖς μυστηριωδῶς, Κύριε Σωτήρα μου, μέ τὴν κάθε μιὰ ἀπὸ τίς δύο σου φύσεις τὴ σωτηρία μου, μέ τὴ δική σου κυρίαρχη θέληση.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40). Ἐξαποστειλάρια. Τοῦ Τριωδίου. Εἶναι ἅγιος, Κύριος ὁ Θεὸς μας (γ'.). Μέ τὸ λόγο σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τώρα ὁ Λάζαρος ἐπιστρέφοντας στὴ ζωὴ πηδᾶ (περιπατεῖ ἐλεύθερα). Καὶ τὰ πλήθη μέ τὰ κλαδιά στά χέρια σὲ ἐγκωμιάζουν, Δυνατέ, γιατί θά καταστρέψεις τελειωτικά τὸν ἄδη μέ τὸν θάνατό σου. (Δίς). Θάνατε, μέ τὸ Λάζαρο ὁ Χριστός ἀπὸ τώρα σὲ λαφυραγωγεῖ. Ποῦ εἶναι, ἄδη, ἡ νίκη σου; Ὁ θρῆνος τῆς Βηθανίας τώρα μετατίθεται σ' ἐσένα. Ὅλοι κινουῦμε μπροστά του (στόν Χριστό) θριαμβευτικά κλαδιά τῆς νίκης. Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. Ὑπάρχοντας Ἐσύ, Χριστέ, ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἤλθες στό μνήμα τοῦ Λαζάρου πιστοποιώντας, ἐπιβεβαιώνοντας σ' ἐμᾶς τίς δύο οὐσίες σου, μεγαλόψυχε, ὅτι δηλαδή προῆλθες ἀπὸ ἀγνή Παρθένο ὡς Θεός καὶ ἄνθρωπος. Διότι ὡς ἄνθρωπος ρωτοῦσες,</p>
---	--	---

ἐπερώτας, ποῦ τέθραπται; ὡς δὲ Θεὸς ἀνέστησας, ζωηφόρῳ νεύματι, τὸν τετραήμερον.

Λάζαρον τεθνεῶτα, τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἰακώβου Χριστέ, πρὸ τοῦ σου θανάτου, διασεισας τοῦ θανάτου τὸ κράτος, καὶ δι' ἐνὸς προσφιλοῦς τὴν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων, ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίαν· διὸ προσκυνοῦντές σου, τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν, βοῶμεν· Εὐλογημένος εἶ, Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μάρθα καὶ Μαρία, τῷ Σωτήρι ἔλεγον· Εἰ ἦς ᾧδε Κύριε, οὐκ ἂν τέθνηκε Λάζαρος, Χριστὸς δὲ ἡ ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων, τὸν ἤδη τετραήμερον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστησε. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ τοῦτον προσκυνήσωμεν, τὸν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Θεότητός σου Χριστέ, παρέχων τοῖς Μαθηταῖς σου τὰ σύμβολα, ἐν τοῖς ὄχλοις ἐταπείνους σεαυτὸν ἀποκρύψαι ταύτην βουλόμενος· διὸ τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς προγνώστης καὶ Θεός, τοῦ Λαζάρου τὸν θάνατον προηγόρευσας, ἐν Βηθανίᾳ δὲ παρῶν τοῖς λαοῖς, τοῦ φίλου σου τὸν τάφον ἀγνοῶν, μαθεῖν ἐζήτηεις ὡς ἄνθρωπος· ἀλλ' ὁ διὰ σου τετραήμερος ἀναστάς, τὸ θεῖόν σου κράτος ἐδήλωσε, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Τετραταῖον ἡγείρας τὸν φίλον σου Χριστέ, καὶ τὸν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας θρηνον ἔπαυσας, ὑποδεικνύων τοῖς πᾶσιν, ὅτι αὐτὸς εἶ ὁ τὰ πάντα πληρῶν, θεϊκῆ δύναστεία, αὐτεξουσίῳ θελήματι,

ποῦ ἔχει ταφεῖ; ὡς Θεὸς ὁμως ἀνέστησας τὸν τετραήμερο μέ τό νεῦμα σου πού φέρνει ζωή.

Τόν Λάζαρο πού πέθανε τόν ἀνέστησας ἀπό τόν ἄδη, Χριστέ, τετραήμερο, σείοντας τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου πρὶν ἀπό τό δικό σου θάνατο, καί προμηνύοντας μέ ἕναν πού ἀγαποῦσες, τὴν ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀπό τὴ φθορά· Γι' αὐτό προσκυνώντας τὴν παντοδύναμή σου ἐξουσία φωνάζουμε· Εἶσαι δοξασμένος, Σωτήρα, ἐλέησέ μας.

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία ἔλεγαν στὸν Σωτήρα· Ἐάν ἦσουν ἐδῶ, Κύριε, δέν θά πέθαινε ὁ Λάζαρος. Ὁ Χριστὸς ὁμως, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν ἀνέστησε ἀπό τοὺς νεκρούς, αὐτὸν πού ἦταν νεκρὸς ἤδη τέσσερις ἡμέρες. Ἐλάτε ὅλοι οἱ πιστοί, ἄς προσκυνήσουμε Αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται μέ δόξα, γιὰ νά σώσει τίς ψυχές μας.

Ἐνῶ ἔδειχνες, Χριστέ, τὰ σύμβολα τῆς Θεότητάς σου στοὺς Μαθητές σου, μπροστά στά πλήθη ταπεινῶνες τὸν ἑαυτό σου θέλοντας νά τὴν ἀποκρύψεις· Γι' αὐτό στοὺς Ἀποστόλους ὡς προγνώστης καὶ Θεός προανήγγειλες τό θάνατο τοῦ Λαζάρου· Στη Βηθανία ὁμως ἐνῶ ἦσουν μπροστά στά πλήθη, ἀγνοώντας δῆθεν τὸν τάφο τοῦ φίλου σου, ζητοῦσες νά μάθεις γι' αὐτόν ὡς ἄνθρωπος· Ἀλλά ὁ τετραήμερος πού ἀναστήθηκε ἀπό σένα, φανέρωσε τὴ θεϊκὴ σου δύναμη. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Τετραήμερο ἀνέστησας τὸν φίλο σου, Χριστέ, καὶ ἔπαυσες τὸν θρηνο τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας, ὑποδεικνύοντας σέ ὅλους, ὅτι ἐσύ ὁ ἴδιος εἶσαι πού γεμίζεις τὰ πάντα μέ θεϊκὴ δύναμη, μέ θέλημα αὐτεξουσίῳ·

ὡ τὰ Χερουβίμ βοᾷ ἀπαύστως· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις· εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, δόξα σοι.

Μάρθα τῆ Μαρία ἐβόα· ὁ Διδάσκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖ σε, πρόσελθε. Ἡ δὲ δρομαία ἐλθοῦσα, ὅπου ἦν ἐστὼς ὁ Κύριος, ἰδοῦσα ἀνεβόησε· πεσοῦσα προσεκύνησε, καὶ τοὺς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα ἔλεγε· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός.

Λάζαρον τεθνεῶτα, ἐν Βηθανία ἡγείρας τετραήμερον· μόνον γὰρ ὡς ἐπέστης τῷ μνήματι, ἢ φωνὴ ζωὴ τῷ τεθνεῶτι γέγονε, καὶ στενάξας ὁ Ἄϊδος, ἀπέλυσε φόβῳ. Μέγα τὸ θαῦμα! Πολυέλεε Κύριε δόξα σοι.

Καθὼς εἶπας Κύριε τῆ Μάρθα· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις, ἔργῳ τὸν λόγον ἐπλήρωσας, ἐξ Ἄϊδου καλέσας τὸν Λάζαρον, καὶ με φιλάνθρωπε, νεκρὸν τοῖς πάθεσιν, ὡς συμπαθῆς ἐξανάστησον, δέομαι.

Δόξα...

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! ὅτι νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκ τάφου Χριστὸς φωνήσας ἡγείρε, καὶ φίλον ἐκάλεσε· Δοξολογήσωμεν αὐτόν, ὡς ὑπερένδοξον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, τοῦ δικαίου Λαζάρου, σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Ὑπερευλογημένη ...».
(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

στὸν ὁποῖο τὰ Χερουβίμ φωνάζουν ἀκατάπαυστα· Δόξα στὸν Ὑψιστο Θεό, εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός πού δεσπόζεις στὰ πάντα, δόξα σ' ἐσένα.

Ἡ Μάρθα φώναζε στὴ Μαρία· Ὁ Διδάσκαλος εἶναι παρῶν καὶ σέ καλεῖ· Ἐλα. Καὶ ἐκείνη, ἀφοῦ ἦλθε βιαστική, ὅπου στεκόταν ὁ Κύριος, μόλις τὸν εἶδε φώναξε δυνατά, πέφτοντας σέ προσκύνησε καὶ καταφιλώντας τὰ καθαρὰ πόδια σου ἔλεγε· Κύριε, ἐάν ἦσουν ἐδῶ, δέν θά πέθαινε ὁ ἀδελφός μας.

Τὸν Λάζαρο πού πέθανε στὴ Βηθανία τὸν ἀνέστησες τετραήμερο· Γιατί καὶ μόνο πού πῆγες στό μνήμα, ἢ φωνὴ σου ἔγινε ζωὴ γιὰ τὸν πεθαμένο· Καὶ στενάζοντας ὁ ἄϊδος τὸν ἄφησε ἐλεύθερο μέ φόβο. Μεγάλο τό θαῦμα! Πολυέλεε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Ὅπως εἶπες, Κύριε, στὴ Μάρθα, ἐγὼ εἰμαι ἡ ἀνάστασις, ἐκπλήρωσες τὸν λόγο μέ ἔργο καλώντας τὸν Λάζαρο ἀπὸ τὸν ἄϊδη. Κι ἐμένα, φιλάνθρωπε, πού εἰμαι νεκρός ἐξ αἰτίας τῶν παθῶν μου, ὡς συμπαθῆς ἀνάστησέ με, σέ παρακαλῶ.

Δόξα...

Μεγάλο καὶ παράδοξο θαῦμα ἔγινε σήμερα! Γιατί ὁ Χριστὸς φωνάζοντας ἀνέστησε ἀπὸ τὸν τάφο νεκρὸ τετραήμερο, κι ἐκάλεσε στὴ ζωὴ τὸν φίλο του· Ἄς τὸν δοξολογήσουμε, ὡς ὑπερένδοξο, γιὰ νά σώσει τίς ψυχές μας μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ δικαίου Λαζάρου

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Ὑπερευλογημένη ...».
(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Απολυτίκια. Τοῦ Λαζάρου. Τὴν κοινήν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σου Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. Κοντάκιον. Ἡ πάντων χαρὰ, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς ἡ ζωὴ, τοῦ Κόσμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῆ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θεῖαν ἄφεσιν. Ἀναγνώσματα. Απόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (ΙΒ'. 28-ΙΓ'. 8). Ἀδελφοί, βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχομεν χάριν, δι' ἧς λατρεύομεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας· καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πῦρ καταναλίσκον. Ἡ φιλαδελφία μενέτω. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες Ἀγγέλους. Μιμνήσκεσθε</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Απολυτίκια. Πιστοποιώντας (βεβαιώνοντας) τὴν Ἀνάσταση ὅλων πρὶν ἀπὸ τοῦ Πάθους σου, ἀνέστησες τὸν Λάζαρο ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Χριστέ Θεέ μας· Γι' αὐτό κι ἐμεῖς, ὅπως τὰ παιδιά, κρατώντας τὰ σύμβολα τῆς νίκης φωνάζουμε σ' ἐσένα τὸν Νικητῇ τοῦ θανάτου· Δόξα ἀπὸ τοὺς οὐρανίους Ἀγγέλους, ἄς εἶναι δοξασμένος Αὐτός πού ἐρχεται στό ὄνομα (καὶ ἐκ μέρους) τοῦ Κυρίου. Κοντάκιο. Ἡ χαρὰ τῶν πάντων, ὁ Χριστός, ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς, ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου, ἡ ἀνάστασις, φανερώθηκε στοὺς γήινους ἐξ αἰτίας τῆς δικῆς του ἀγαθότητας· Καὶ ἔγινε ὁ τύπος τῆς ἀναστάσεως παρέχοντας σέ ὅλους θεῖα συγχώρηση. Ἀναγνώσματα. Απόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (ΙΒ'. 28-ΙΓ'. 8). Ἀδελφοί, ἀφοῦ (μέ τὴν πίστη στὸν Χριστό) παραλάβαμε Βασιλεία ἀσάλευτη, ἄς ἀποδίδουμε εὐχαριστία, καὶ μέ αὐτὴν ἄς λατρεύουμε τὸν Θεό, ὅπως τοῦ ἀρέσει, μέ σεβασμό καὶ εὐλάβεια, γιατί ὁ Θεὸς μας εἶναι φωτιὰ πού κατακαίει τοὺς ἀσεβεῖς. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἄς εἶναι μόνιμη, μὴ λησμονεῖτε τὴ φιλοξενία· Διότι μέ αὐτὴν κάποιοι, χωρὶς νά τό καταλάβουν, φιλο-</p>
---	--	---

τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι, τῶν κακουχομένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος, πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν. Οὐ μὴ σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω ὥστε θαρροῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι· τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος; Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἳ τινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν· Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΑ' . 1-45).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν τις ἀσθενῶν Λάζαρος ἀπὸ Βηθανίας, ἐκ τῆς κώμης Μαρίας καὶ Μάρθας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς. Ἦν δὲ Μαρία ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον μύρῳ καὶ ἐκμάξασα τοὺς πόδας αὐτοῦ ταῖς θριξίν αὐτῆς, ἧς ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἠσθένει. Ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαὶ πρὸς αὐτὸν λέγουσαι· Κύριε, ἴδε ὃν φιλεῖς ἀσθενεῖ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῆς. Ἠγάπα δὲ ὁ

ξένησαν Ἀγγέλους (ὅπως ὁ Ἀβραάμ). Νὰ θυμᾶσθε τοὺς φυλακισμένους, σὰν νὰ εἴσθε δεμένοι μαζί τους, τοὺς ταλαιπωρούμενους, ἐπειδὴ καὶ σεῖς βρῖσκεσθε μέσα σέ σῶμα (καὶ κινδυνεύετε τό ἴδιο μέ αὐτούς). Ἄς εἶναι τίμιος ὁ γάμος σέ ὅλα καὶ τό συζυγικό κρεβάτι ἀμόλυντο· Τοὺς πόρνους ὅμως καὶ τοὺς μοιχοὺς θά τοὺς κρίνει (θά τοὺς καταδικάσει) ὁ Θεός. Ἡ διάθεσή σας νὰ μὴν εἶναι φιλάργυρη, καὶ νὰ ἀρκεῖσθε σ' αὐτά, πού ὑπάρχουν πρὸς τό παρόν· Γιατί ὁ ἴδιος ὁ Θεός εἶπε· Δέν θά σέ ἀφήσω οὔτε θά σέ ἐγκαταλείψω· Ὅστε ἔχοντας θάρρος νὰ λέμε· Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου καὶ δέ θά φοβηθῶ· τί θά μοῦ κάνει ὅποιοσδήποτε ἄνθρωπος; Νὰ θυμᾶσθε τοὺς προϋσταμένους σας (τοὺς διδασκάλους), οἳ ὅποιοι σᾶς δίδαξαν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀναλογιζόμενοι τό τέλος τῆς ζωῆς τους μιμεῖσθε τὴν πίστη τους. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς παραμένει ὁ ἴδιος χθὲς καὶ σήμερον καὶ στοὺς αἰῶνες.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΑ' . 1-45).

Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο κάποιος Λάζαρος ἦταν ἀσθενής ἀπὸ τὴ Βηθανία ἀπὸ τό χωριὸ τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μάρθας τῆς ἀδελφῆς τῆς. Καὶ ἡ Μαρία ἦταν ἐκείνη πού ἄλειψε τὸν Κύριο μέ τό μύρο καὶ σκούπισε τὰ πόδια του μέ τὰ μαλλιά τῆς, τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφὸς ὁ Λάζαρος ἦταν ἀσθενής. Ἔστειλαν λοιπὸν οἱ ἀδελφές του ἄνθρωπο στὸν Κύριο λέγοντας· Κύριε, νὰ , αὐτὸς πού ἀγαπᾶς ἀσθενεῖ. Καὶ ὅταν τό ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Αὐτή ἡ ἀσθένεια δέν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ δοξασθεῖ μέ αὐτὴν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ

Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν Λάζαρον. Ὡς οὖν ἤκουσεν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν τόπω δύο ἡμέρας· ἔπειτα μετὰ τοῦτο λέγει τοῖς μαθηταῖς· Ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν πάλιν. Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταί· Ραββί, νῦν ἐζήτηουν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὐχὶ δώδεκά εἰσιν ὥραι τῆς ἡμέρας; ἐὰν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου βλέπει· ἐὰν δέ τις περιπατῇ ἐν τῇ νυκτί, προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ. Ταῦτα εἶπε, καὶ μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς· Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνήσω αὐτόν· Εἶπον οὖν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Κύριε, εἰ κεκοίμηται, σωθήσεται. Εἰρήκει δὲ ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει. Τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς παρηρησία· Λάζαρος ἀπέθανε, καὶ χαίρω δι' ὑμᾶς, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι οὐκ ἤμην ἐκεῖ· ἀλλ' ἄγωμεν πρὸς αὐτόν. Εἶπεν οὖν Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος τοῖς συμμαθηταῖς· Ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ. Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰησοῦς εὗρεν αὐτόν τέσσαρας ἡμέρας ἤδη ἔχοντα ἐν τῷ μνημείῳ. Ἦν δὲ ἡ Βηθανία ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων ὡς ἀπὸ σταδίων δεκαπέντε. Καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν ἵνα παραμυθῶνται αὐτὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν. Ἡ οὖν Μάρθα ὡς

Ἰησοῦς ἀγαποῦσε τὴ Μάρθα καὶ τὴν ἀδελφὴν της καὶ τὸν Λάζαρο. Ὄταν λοιπὸν ἄκουσε ὅτι ἀσθενεῖ, ἔμεινε στὸν τόπο πού ἦταν δύο ἡμέρες· Ἐπειτα μετὰ ἀπ' αὐτὸ λέγει στοὺς Μαθητὲς του· Ἄς πᾶμε πάλιν στὴν Ἰουδαία. Τοῦ λένε οἱ Μαθητὲς· Διδάσκαλε πρὸ ὀλίγου οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦσαν νὰ σέ λιθοβολήσουν, καὶ πάλιν πηγαίνεις ἐκεῖ; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς· Δέν εἶναι δώδεκα οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας; Ἐὰν κάποιος βαδίζει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, δέ σκοντάφτει, γιατί βλέπει τὸν ἥλιο, πού φωτίζει αὐτόν τὸν κόσμο· Ἐὰν ὅμως κάποιος περιπατεῖ κατὰ τὴ νύχτα, σκοντάφτει, γιατί δέν ὑπάρχει σ' αὐτόν τὸ φῶς, γιὰ νὰ τὸν φωτίζει. Αὐτὰ εἶπε, καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸ τοὺς λέγει· Ὁ Λάζαρος ὁ φίλος μας ἔχει κοιμηθεῖ· Ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τὸν ξυπνήσω. Εἶπαν λοιπὸν οἱ Μαθητὲς του· Κύριε, ἐὰν ἔχει κοιμηθεῖ, θά σωθεῖ. Τὸ εἶπε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὸ θάνατό του· Ἐκεῖνοι ὅμως νόμισαν, ὅτι κάνει λόγο γιὰ τὴν κοίμηση τοῦ ὕπνου. Τότε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἶπε σ' αὐτοὺς καθαρά· Ὁ Λάζαρος πέθανε, καὶ χαίρομαι γιὰ σᾶς πού θά στηριχθεῖτε στὴν πίστη, γιατί δέν ἡμουν ἐκεῖ· Ἀλλὰ ἄς πᾶμε σ' αὐτόν. Εἶπε λοιπὸν ὁ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος στοὺς συμμαθητὲς του· Ἄς πᾶμε κι ἐμεῖς νὰ πεθάνουμε μαζί του. Ὄταν λοιπὸν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς, τὸν βρῆκε νὰ εἶναι τέσσερες ἡμέρες στό μνημα. Καὶ ἡ Βηθανία ἦταν κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, δεκαπέντε πρίπου στάδια (λιγώτερο ἀπὸ τρία χιλιόμετρα), καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἦλθαν κοντὰ στὴ Μάρθα καὶ τὴ Μαρία, γιὰ νὰ τίς παρηγορήσουν γιὰ τὸν ἀδελφὸ τους. Ἡ Μάρθα λοιπὸν μόλις ἄκουσε ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἔτρεξε καὶ τὸν προὑπάντησε· Ἡ Μαρία καθόταν

ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἔκαθέζετο. Εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα πρὸς τὸν Ἰησοῦν, Κύριε, εἰ ἦς ᾧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. Ἀλλὰ καὶ νῦν οἶδα ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεὸν, δώσει σοι ὁ Θεός. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου. Λέγει αὐτῷ Μάρθα· Οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καὶ ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο; Λέγει αὐτῷ· Ναί, Κύριε, ἐγὼ πεπίστευκα ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθε καὶ ἐφώνησε Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς λάθρα εἰποῦσα· Ὁ διδάσκαλος πάρεστι καὶ φωνεῖ σε. Ἐκείνη ὡς ἤκουσεν, ἐγείρεται ταχὺ καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτόν. Οὐπω δὲ ἐληλύθει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν κώμην, ἀλλ' ἦν ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπήντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα. Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες μετ' αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραμυθούμενοι αὐτήν, ἰδόντες τὴν Μαρίαν ὅτι ταχέως ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν, ἠκολούθησαν αὐτῇ, λέγοντες ὅτι ὑπάγει εἰς τὸ μνημεῖον ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ. Ἡ οὖν Μαρία ὡς ἦλθεν ὅπου ἦν Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐτὸν ἔπεσεν αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας λέγουσα αὐτῷ· Κύριε, εἰ ἦς ᾧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανέ μου ὁ ἀδελφός. Ἰησοῦς οὖν ὡς εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν καὶ τοὺς συνελθόντας

στό σπίτι. Εἶπε λοιπὸν ἡ Μάρθα στὸν Ἰησοῦ· Κύριε, ἐάν ἦσουν ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θά εἶχε πεθάνει. Ἀλλὰ καὶ τώρα γνωρίζω, ὅτι ὅσα ζητήσεις ἀπὸ τὸν Θεό, θά σοῦ τὰ δώσει ὁ Θεός. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Θά ἀναστηθεῖ ὁ ἀδελφός σου. Λέγει σ' αὐτόν ἡ Μάρθα· Γνωρίζω ὅτι θά ἀναστηθεῖ στήν ἀνάστασις κατὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Τῆς εἶπε ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα, καὶ ἂν πεθάνῃ θά ζήσει. Καὶ κάθε ἓνας πού ζεῖ καὶ πιστεύει σ' ἐμένα, δὲν θά πεθάνῃ στοὺς αἰῶνες. Τὸ πιστεύεις αὐτό; Τοῦ λέγει· Ναί, Κύριε, ἐγὼ ἔχω πιστέψῃ, ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού θά ἐρχόταν στὸν κόσμο, Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἔφυγε καὶ ἐφώνησε τὴν ἀδελφὴν τῆς τῆς Μαρία κρυφὰ λέγοντας· Ὁ διδάσκαλος εἶναι ἐδῶ καὶ σέ καλεῖ. Ἐκείνη μόλις ἄκουσε, σηκώνεται γρήγορα καὶ ἔρχεται σ' αὐτόν. Καὶ δὲν εἶχε εἰσέλθει ὁ Ἰησοῦς στό χωριό, ἀλλά ἦταν στὸν τόπο, ὅπου τὸν προῦπάντησε ἡ Μάρθα. Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν, πού ἦταν μαζί της στό σπίτι καὶ τὴν παρηγοροῦσαν, βλέποντας τὴν Μαρίαν ὅτι γρήγορα σηκώθηκε καὶ βγήκε, τὴν ἀκολούθησαν λέγοντας, ὅτι πηγαίνει στό μνημεῖο, γιὰ νὰ κλαύσῃ ἐκεῖ. Ἡ Μαρία λοιπὸν μόλις ἦλθε στὸν τόπο, ὅπου ἦταν ὁ Ἰησοῦς, μόλις τὸν εἶδε, ἔπεσε στά πόδια του λέγοντάς του· Κύριε, ἐάν ἦσουν ἐδῶ, δὲν θά μοῦ πέθαινε ὁ ἀδελφός. Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν μόλις τὴν εἶδε νὰ κλαίει, καὶ τοὺς Ἰουδαίους πού ἦλθαν μαζί της νὰ κλαῖνε, ἐπέπληξε μέσα του τὴ συγκίνηση καὶ ἐπιβλήθηκε στὸν ἑαυτό του, καὶ εἶπε· Ποῦ τὸν ἔχετε θάψῃ; Τοῦ λένε· Κύριε, ἔλα νὰ δεῖς. Δάκρυσε ὁ Ἰησοῦς. Ἐλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι· Δὲς πόσο τὸν

αὐτῆ Ἰουδαίους κλαίοντας, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν, καὶ εἶπε· Πού τεθείκατε αὐτόν; Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε. Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν· τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· Οὐκ ἐδύνατο οὗτος, ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ποιῆσαι ἵνα καὶ οὗτος μὴ ἀποθάνῃ; Ἰησοῦς οὖν, πάλιν ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον· ἦν δὲ σπήλαιον, καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ' αὐτῷ. Λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἄρατε τὸν λίθον. Λέγει αὐτῷ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τεθνηκότος Μάρθα· Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γὰρ ἐστι. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς, ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ; Ἦραν οὖν τὸν λίθον οὗ ἦν ὁ τεθνηκῶς κείμενος. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἤρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω καὶ εἶπε· Πάτερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου. Ἐγὼ δὲ ἤδην ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Καὶ ταῦτα εἰπὼν φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκῶς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Λύσατε αὐτόν καὶ ἄφετε ὑπάγειν. Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ θαυμάμενοι ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

ἀγαποῦσε· Καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοῦ εἶπαν· Δέν μποροῦσε αὐτός πού ἀνοιξε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ, νά κάνει ὥστε καὶ αὐτός νά μὴν πεθάνει; Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν πάλι ἐπιπλήττονταστῆ συγγκίνηση μέσα του ἔρχεται στὸ μνημεῖο· Ἐκεῖ ὑπῆρχε σπήλαιο, καὶ ἐπάνω του ἦταν τοποθετημένη πέτρα. Λέγει ὁ Ἰησοῦς· Σηκῶστε τὴν πέτρα. Τοῦ λέγει ἡ ἀδελφὴ τοῦ νεκροῦ ἡ Μάρθα· Κύριε, ἤδη μυρίζει· διότι εἶναι νεκρὸς τέσσερεις ἡμέρες. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Δέν σοῦ εἶπα, ὅτι, ἐὰν πιστέψεις, θά δεις τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ; Σήκωσαν λοιπὸν τὴν πέτρα ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἦταν θαμμένος ὁ νεκρός. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὑψωσε τὰ μάτια του ψηλά καὶ εἶπε· Πατέρα, σέ εὐχαριστῶ γιατί με ἄκουσες καὶ θά γίνει τό θαῦμα. Ἐγὼ βέβαια γνώριζα ὅτι πάντοτε με ἀκοῦς· Ἀλλὰ εἶπα τό εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κόσμο πού εἶναι γύρω μου, γιὰ νά πιστέψουν ὅτι ἐσύ με ἀπέστειλες. Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, φώναξε με φωνὴ δυνατῆ· Λάζαρε, ἔλα ἔξω. Καὶ βγήκε ὁ νεκρός με δεμένα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια με νεκρικὲς ταινίες (σάβανα), καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν δεμένο γύρωγύρω καὶ σκεπασμένο με ἓνα φακιόλι (ἓνα μαντήλι). Λέγει λοιπὸν στοὺς παρόντες ὁ Ἰησοῦς· Λῦστε τον καὶ ἀφήστε τον νά βαδίσει. Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, πού ἦλθαν στὴ Μαρία, καὶ εἶδαν ὅσα ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν σ' αὐτόν.